

[Knud Lind]

Spørgeren finder disse regler urimelige. De uheldige regler skal sammenholdes med det faktum, at stiftsamtet modtager de penge, der indbetales til vedligeholdelse af gravstederne. Kirken kan så senere udlåne pengene til bygning af nye kirker m.v. i en tid, hvor kirkegængerantallet er katastrofalt lavt i de bestående kirker.

Spørgeren mener, at det må være rimeligt, at der i forbindelse med betalingen for et gravsteds vedligeholdelse kan laves en betalingsordning for en fælles hærværksforsikring for de enkelte kirkegårde. Hærværkssagen fra Ringsted Kirkegård viser, at der er brug for en nyordning på grund af en stigende tendens til hærværk mod gravsteder.

Svar (20/8 90):

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Ifølge § 18 i standardvedtægten for kirkegårde har kirkegården intet ansvar for skader på gravminder, beplantning eller andet på gravstederne forårsaget af naturbegivenheder, hærværk eller vold.

Denne bestemmelse skal ses på baggrund af, at gravminder, planter m.m., der er anbragt på et gravsted for gravstedsbrugerens regning, er gravstedsbrugerens – eller eventuelt gravstedsbrugerens arvingers – private ejendom. Ved udløbet af brugsperioden kan indehaveren af gravstedsretten således fjerne gravminder, planter m.m., jf. § 11, stk. 3, i standardvedtægten. Dette gælder, uanset om den almindelige vedligeholdelse af gravstedet efter aftale med gravstedsbrugerens har været varetaget af kirkegården mod et årligt vederlag eller et vederlag en gang for alle.

Ønskes et gravminde forsikret mod hærværk, må det derfor påhvile ejeren at søge tegnet en sådan forsikring, idet et menighedsråd ikke er berettiget til for skattemidler at forsikre sig imod en erstatningsforpligtelse, som efter almindelige principper i erstatningsretten ikke påhviler menighedsrådet.

Det bemærkes, at Kirkeministeriet er bekendt med en del tilfælde, hvor et menighedsråd har besluttet sig for og fået provstiuvalgets tilslutning til pr. kulance og efter en konkret vurdering at erstatte en hærværksskade.

Som det fremgår af foranstående, ser jeg ingen anledning til, at bestemmelsen i § 18 i stan-

dardvedtægten for kirkegårde tages op til revision.

Spm. nr. S 1108

Til *landbrugsministeren* (13/8 90) af:

Tove Niemann (FP):

»Ministeren bedes oplyse, hvordan Statens Forsøgsstation Foulum er finansieret, herunder om Foulum er helt eller delvis finansieret af midler fra landbrugets fonde.«

Begrundelse

I det tilfælde, at Foulum helt eller delvis er finansieret af landbrugets fonde, bedes det i svaret anført, hvor mange penge der er tilfaldet forsøgsstationen fra landbrugets fonde år for år. Spørgsmålet dækker hele forsøgsstationen og ikke kun bestemte afdelinger.

Svar (1/9 90):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Statens Forsøgsanlæg Foulum i Tjele Kommune, hvor Statens Husdyrbrugsforsøg og en mindre afdeling af Statens Planteavlsvforsøg har til huse, er opført i perioden 1980-88.

De samlede anlægsudgifter på i alt ca. 350 mio. kr. (ultimo 1989) er finansieret over de årlige finanslove.

Et forsøgsfjerkræslageri, som er planlagt opført 1990-91, vil dog blive finansieret med tilskud fra to af landbrugets fonde, Fjærkræafgiftsfonden (§ 4-afgifter) og Majsfonden, med tilskud på henholdsvis 1,065 mio. kr. og 0,5 mio. kr.

Den overvejende del af Statens Husdyrbrugsforsøgs aktiviteter finansieres over den ordinære drift samt programbevillinger fra Landbrugsministeriet.

Herudover udfører Statens Husdyrbrugsforsøg forskning for en række andre ministeriers forskningsmidler.

I perioden 1985-89 har Statens Husdyrbrugsforsøg under den indtægtsdækkede virksomhed udført undersøgelser for Helårsforsøg med Kvæg for midler fra Landbrugets Promilleafgiftsfond og § 4-afgiftsfundene.

Størrelsen af midler fra landbrugets fonde, der er tilført Statens Husdyrbrugsforsøg i perioden 1985-89, fremgår af vedlagte bilag.